

משהו להגן עליו – סוורוס סנייפ

מצב רוח קודר פשט במשרדה של המנהלת. מינרווה חזרה לאחר שהשאירה את דראקו ואת נרקיסה/ננסי בקדוש מנגו, שם נבדקה הגברת מאלפוי כדי לראות אם עשור של חיים כמוגלגית גרם לנזק כלשהו לבריאותה; והארי ניגש שוב למשרדה של המנהלת ושם... הוא לא הצליח לחשוב על סדרי עדיפויות. היה כל כך הרבה לעשות, כל כך הרבה דברים, שאפילו המנהלת מקגונגל לא ידעה עם מה להתחיל, ובוודאי שלא הארי. ברגע זה מינרווה כתבה שוב ושוב מילים על קלף ואחר כך מחקה אותן בהינף יד, והארי עצם את עיניו כדי לחשוב בבהירות. האם יש דבר נוסף שצריך לקרות לפני כל דבר אחר...

ואז נשמעה נקישה על דלת האלון הגדולה שהייתה של דמבלדור, והמנהלת פתחה אותה עם מילה.

האיש שנכנס למשרדה של המנהלת נראה שחוק, הוא נפטר מכיסא הגלגלים שלו אך עדיין צלע. הוא לבש גלימות שחורות שהיו פשוטות, אך נקיות ולא מוכתמות. על כתפו השמאלית היה תלוי תיק גב, מעור אפור וקשיח עם רקמה כסופה שהכילה ארבע אבנים דמויות-פנינים ירוקות. זה נראה כמו תיק מכושף למדי, כזה שיכול להכיל תוכן של בית מוגלגים שלם.

מבט אחד בו והארי ידע.

המנהלת מקגונגל קפאה מאחורי שולחנה החדש.

סוורוס סנייפ הטה את ראשו כלפיה.

"מה זה אמור להביע?" אמרה המנהלת, והיא נשמעה... מדוכאת, כאילו היא ידעה, כשראתה אותו, בדיוק כמו שהארי ידע.

"אני מתפטר מתפקידי כמורה השיקויים של הוגוורטס," אמר האיש בפשטות. "אני לא אשאר כדי למשוך את המשכורת האחרונה שלי. אם יש תלמידים שנפגעו ממני במיוחד, את יכולה להשתמש בכסף הזה לטובתם."

הוא יודע. המחשבה עלתה להארי והוא לא יכל להביע במילים מה בדיוק המורה לשיקויים ידע עכשיו; חוץ מזה שסוורוס בבירור ידע את זה.

"סוורוס..." התחילה המנהלת מקגונגל לומר. קולה נשמע חלול. "פרופסור סוורוס סנייפ, אתה אולי לא יודע כמה זה קשה למצוא מורים לשיקויים שיכולים ללמד ילדי מוגלגים בבטחה, או מורים חדים מספיק כדי לקרוא את בית סלית'רין לסדר..."

האיש שוב הטה את ראשו. "אני חושב שזה לא צריך להיאמר לך, המנהלת, אבל אני ממליץ בצורה הכי חזקה שאני יכול שהראש הבא של בית סלית'רין לא ידמה לי כלל."

"סוורוס, אתה רק עשית מה שאלבוס אמר לך! אתה יכול להשאר ולהתנהג אחרת!"

"המנהלת", אמר הארי. גם הוא נשמע חלול, והארי תהה על כך כי הוא לא הכיר את סוורוס סנייפ טוב כל כך. "אם הוא רוצה ללכת, אני חושב שאת צריכה לתת לו."

דמבלדור השתמש בו. אולי לא בדיוק בצורה בה פרופסור קווירל חשב, אולי זו הייתה נבואה ולא חבלה מכוונת בסליט'רין, אבל דמבלדור עדיין השתמש בו. היו דברים שיכלו להיאמר לפני הרבה זמן לסוורוס, בשביל לשחרר אותו. וזה ברור למה דמבלדור לא סיכן זאת, אבל עדיין, לא השתמשו בסוורוס בצורה נחמדה. אפילו עיוורונו ואבלו היו בשימוש, הדרך בה הוא לא הבין את ההשלכות של מעשיו כמורה לשיקויים...

"נחמד לראות אותך פה, מר פוטר", אמר סוורוס. "ישנו עניין פתוח בינינו."

הארי לא ידע מה לומר, אז הוא רק הנהנן.

נראה שלסוורוס יש קושי מסויים לדבר, כשהוא נעמד לפניהם עם התיק האפור על כתפו. בסוף נראה שהוא מצא את המילים שבא לומר. "אימא שלך. לילי. היא הייתה –"

"אני יודע", אמר הארי, דרך המחנק בגרונו. "אתה לא צריך לומר את זה."

"לילי הייתה מכשפה מצוינת ומכובדת, מר פוטר, לא הייתי רוצה שתחשוב אחרת בגלל דברים שאמרתי לך."

"סוורוס?" אמרה מינרווה מקגונגל, שנראתה בשוק כאילו ננשכה על ידי נעליה שלה.

המורה לשיקויים לשעבר המשיך להביט בהארי. "יותר מדבר אחד עמד ביני לבין לילי, הבולט מביניהם היה הנסיונות הפוחזים שלי להתחנף לטהורי הדם של הבית שלי. אם גרמתי לזה להישמע כאילו שגיאה אחת על שדה בוצי היא שגמרה את הכל, אם העמדתי פנים שלא הייתה לה סיבה מלבד שטחיות שלא לאהוב אותי, אני מקווה שהספרים שלך סיפרו לך גם מדוע שוטים עשויים לומר דברים כאלה."

"הם סיפרו", אמר הארי. הוא הסתכל על התיק האפור שעל כתפו השמאלית של סוורוס סנייפ, כי הוא לא יכל להביט בעיניו של המורה לשיקויים. "הם סיפרו."

"אולם", המשיך המורה לשיקויים לשעבר, "אני חושש שאין לי מה להוסיף על אבא שלך שעוד לא אמרתי לך."

"סוורוס!"

נראה שהמורה לשיקויים לשעבר הסתכל רק על הארי. "האות האפל שעל ידי אינו מת עדיין, והנבואה לא התמלאה על פי הסיפור ששחזרת אתמול בפני הקהל. איך השמדת את אדון האופל עד לשריד אחרון?"

הארי היסס. "מחקתי את רוב הזיכרונות שלו... וחתמתי אותו, אני חושב שככה קוסמים אומרים את זה. אפילו אם החותם ישבר, הוא עדיין לא יוכל לחזור לעצמו."

סוורוס קימט את מצחו לרגע ואז משך בכתפיו. "אני מניח שזה קביל."

"פרופסור סנייפ", אמר הארי, בגלל שגם זה היה עכשיו באחריותו, "מסדר עוף החול חייב לך על השירותים שסיפקת. אני בעמדה מצוינת כדי להחזיר לך, הן מבחינה כספית והן מבחינת קסם. במקרה שאתה רוצה להתחיל את חיך החדשים בעושר או עם שיער טוב יותר או משהו כזה."

"דבר מוזר לומר לאדם כמוני," אמר המורה לשיקויים לשעבר באיטיות. "אני הלכתי לאדון האופל בכוונה למכור לו את הנבואה בתמורה לאהבתה של לילי, ולא משנה איזה קסם אפל זה ידרוש. קשה לומר שזה דבר שצריך לסלוח עליו בקלות. ואז, בשנים שאחרי כן בהן הייתי מורה לשיקויים... אני את זה חווית בעצמך. אתה חושב ששירותי למסדר עוף החול כיפר על כל החטאים שלי?"

"אנשים אף פעם לא מושלמים," אמר הארי, אם כי המילים נתקעו בגרונו. "הם תמיד עושים טעויות. לפחות אתה ניסית לכפר עליהם."

"אולי," אמר המורה לשיקויים לשעבר. "חובתי האחרונה הייתה להיכשל בשמירה על האבן, להפסיד. את זה עשיתי, ושרדתי, מה שלעולם לא ציפיתי שיקרה." סוורוס נשען על הדלת שדרכה נכנס, מקל על רגלו השמאלית. "לא חשבתי לבקש מחילה, אבל אם כבר הצעת לי אותה בכזו חופשיות, אני אקבל אותה בתודה. מעתה והלאה אני אנסה לנקוט בדרכים פחות לא נחמדות, ואני חושב שהדרך הטובה ביותר לעשות זאת היא להתחיל מחדש."

דמעות נצצו על אפיה ולחייה של מינרווה מקגונגל, כשדיברה קולה היה חסר תקווה. "בוודאי תוכל להתחיל מחדש בתוך הוגוורטס."

סוורוס נענע בראשו. "יותר מדי תלמידים היו זוכרים אותי כמורה השיקויים המרושע. לא, מינרווה, אני אלך למקום חדש, ואקח שם חדש ואמצא מישהו חדש לאהוב."

"סוורוס סנייפ," אמר הארי, בגלל שזו הייתה אחריותו לומר זאת, "האם זה כל מה שאתה רוצה?"

"הרוצח של לילי הובס," אמר האיש. "אני מרוצה."

המנהלת הנמיכה את ראשה. "היה שלום, סוורוס," היא לחשה.

"יש לי עצה אחת אחרונה," הארי אמר. "אם תרצה בה."

"על מה מדובר?" אמר סוורוס סנייפ.

"הרהור על העבר יכול לגרום לדיכאון. יש לך את רשותי המלאה לא לחשוב על העבר שלך, לעולם. אתה לא צריך לחשוב שזו אחריותך כלפי לילי לשאת אתך את האשמה שלך, או משהו כזה. תחשוב רק על העתיד ועל אילו אנשים חדשים שתפגוש."

"אני אקח את העצה החכמה שלך בחשבון," אמר סוורוס בשוויון נפש.

"כמו כן, נסה שמפו של חברה אחרת."

חיוך חמוץ עלה על פניו של סוורוס, והארי חשב שאולי זה היה, בפעם הראשונה, החיוך האמיתי של האיש. "תמות, פוטר."

הארי צחק.

סוורוס צחק.

מינרווה התייפחה.

בלי לומר דבר נוסף, האיש החופשי לקח קמצוץ מאבקת הפלו, זרה אותה לתוך האח שבמשרד, צעד לתוך הלהבה הירוקה ולחש משהו שאף אחד לא קלט; וזו הייתה הפעם האחרונה שמישהו שמע מסוורוס סנייפ.